

телното **barvalo** (богат); **lačhipe** (добрина) от прилагателното **lačho** (добър) и т.н.

В ромския език има наставки, които са навлезли и от контактните езици. От славянски произход например е умалителната наставка -ičo, -ičko, например baličo (прасенце) вместо baloro или xarička (мъничко) вместо xari.

От новогръцки език в ромския са навлезли наставките -mos и -mata (за мн.ч) като например sastimos (здраве) вместо sastipe и dilimata (лудории) от dilipe (лудост) и др.

В ромския език, наред със съществителните нарицателни, интерес представляват и съществителните собствени – на хора, градове, села. Наред с официалните имена в ромския език съществуват и общностни имена като например: **i Kali, o Parno, o Dandoro** и други като пред собствените имена винаги се поставя определителният член за м. р. или ж. р.

Както става ясно, съществително име в ромския език може да се образува по различен начин. Образуването му чрез наставки е най-разпространеният и е остатък от индийските езици. Други наставки са заети и от контактните езици.

2. Род на съществителните имена

*Съществителните имена в ромския език могат да бъдат само от мъжки или женски род. Среден род не съществува. Разликата между съществителните имена от мъжки и женски род е ясно очертана. Окончанията на съществителните в именителен падеж (Nominative) е един от индикаторите за техния род. Обикновено съществителните от мъжки род в единствено число завършват на съгласен звук, както е в думата **o rom** (мъж); на -o, в думата **o čhavo** (момче), или на -os като в думата **kokalos** (кокал, кост).*

Съществителните от женски род, които завършват на съгласен звук са остатък от индийските езици. Например в